

★ MILLA ja
ihmeellinen Tonttu

Henna Hartikainen Heini Saari

MILLA JA IHMEELLINEN TONTTU

Kirjoitus ja kuvitus: Henna Hartikainen

Kuvitus: Heini Saari

Etukansi: Heini Saari

Takakansi: Henna Hartikainen

© 2024 Henna Hartikainen

Kustantaja: BoD · Books on Demand GmbH,
Helsinki, Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-7264-5

1. Luku: Vanha sielu

Milla katseli tuvan suuresta ikkunasta kuinka lumihiutaleet alkoivat hiljalleen kasvaa suuremmiksi. Osa leijaili keveästi, pyörien vinhasti tuulenpuuskassa. Isot, erimuotoiset hiutaleet putoilivat rauhallisemmin. Millankin olo oli rauhallinen ja hän iloitsi lumen tuomasta puhtaudesta ja valosta. Hiutaleet tulivat suurella joukolla poukkoillen kohti ikkunaa, pyörien samalla joka suuntaa, kuin suuri lauma lintuja tai hyönteisiä olisi parveillut loputtomina ryppäinä. Maisema joka oli yleensä rauhallinen, muutama puu, peltoa ja kauempana kaistale järveä, oli nyt joka suuntaan villisti pyörivää liikettä. Milla muisti erään kerran, kun lumi ei ollut rauhoittanut häntä. Joka puolella oli ollut vain vuorenkorkuista valkoista seinää ja taivas pudotteli hiutaleita aina vain lisää ja lisää, kuin ehtymättömästä kaivosta.

Lunta tuli niin paljon, että Millasta tuntui kuin hän kutistuisi pienen pieneksi ja hautautuisi lumeen ja koko muu kylä hänen mukanaan.

Mutta eihän niin tietenkään käynyt. Kevät tuli ja niin kuin muinakin vuosina vei lumet puroiksi solisemaan, laineiksi järviin ja aalloiksi meriin.

Tällä kertaa lumi toi kuitenkin mukanaan erityisen mukavan olon. Milla katseli kuinka pullea jänis järsi marjapensaansa oksia, vielä jokunen harmaa laikku turkissaan. Nyt oli joulukuu, ja se oli kaikista vuoden kuukausista jännittävin. ”Onkohan tonttuja oikeasti olemassa, vai ovatko hekin vain meitä, ihmisiä?”

Milla pohdiskeli ja näki hiutaleiden muuttavan muotoaan. Pieniä piparkakkuja, pilvenhattaroita, kettuja ja karhuja leijaili vaalenevaan maahan. Nälkä kurnahteli jo vatsan pohjalla, kun äiti huuteli syömään riisipuuroa. Riisipuuroa kanelilla ja sokerilla ja pienellä nokareella voita.

Sitten Milla kirjoitti päiväkirjaansa:

”Enimmäkseen tykkään olla yksin. Saan ajatella rauhassa ja kuunnella talon rapinoita, tuulen huminaa, takkatulen räiskettä. Kaipaen Nököttiä. Sen kuorsausta ja omituisia ääniä joita se päästeli unissaan. Tassut vatkasivat ravia ja minä mietin, että missähän se mahtaa unissaan juoksennella. Kenen kanssa se seikkailee, ja onko se iloinen. Sain painaa pääni sen lämmintä turkkia vasten, ja se tuoksui niin hyvältä! Yhä se istuu usein vierelläni ja seurailee jänisten, oravien ja lintujen touhuja minun kanssa. Sitä ei vaan tarvitse enää käyttää ulkona, eikä se tarvitse enää ruokaa. Toivoisin jotain jännää tapahtuvan, sillä mielikuvitukseni meinaa jumiutua ja yksinäisyyden tunne hiipii silloin mieleen. Kun ei ole enää Nököttiäkään, jota silittää. Onneksi joulukuukuu on tulossa. Hartain toiveeni olisi nähdä tai kuulla tonttu, saada joku viesti tai jotain.”

Linnut parveilivat lintulaudalla ja orava sulassa sovussa niiden joukossa taiteili itselleen parhaita paloja. ”Onkohan ne niitä kaurantähkiä vai auringonkukan siemeniä, joista orava pitää eniten? Pähkinöitä ne eivät ainakaan voi vastustaa!” Sitten marjapensaan juurella vilahti jotakin. ”Varmaan joku hiiri, myyrä tai päästäinen.”

Ja samassa tuvan seinän välistä kuului jotain rapinaa. ”Kunpa ne eivät pääsisi sisälle...Jyrsijöitä ei ole kylläkään näkynyt, eikä kuulunut sisätiloissa siitä lähtien, kun pistorasioissa on naksuttanut laite, joka lähettää sellaista ääntä, jota me ihmiset emme kuule, mutta joka kiusaa noita otuksia niin kovasti, etteivät ne halua tulla sellaista lähelle.

Vai olisikohan se naapurin kissa taas tulossa tervehtimään?” Millan ajatus keskeytyi, kun seinän välistä kuului taas ääntä. Tällä kertaa se kuulosti koputukselta.

”Mitä ihmettä täällä oikein tapahtuu?”

Yleensä Milla ei pelottanut olla yksin kotona, mutta toisinaan vilkas mielikuvitus sai aikaan niin hurjia juttuja, että Milla ihmetteli itsekin, mistä moisia oikein syntyi.

Uutiset, puhumattakaan kauhuelokuvista, joista Milla oli kuullut juttuja ja nähnyt joskus pieniä pätkiä mainoksissa, tuntuivat hämmäntäviltä ja vielä omia tarinoitakin pelottavammilta. Sitä Milla ei vain käsittänyt, miksi ihmeessä ihmiset sotivat aseita tai mielipitein ja yleensä vieläpä niin ”jonniin joutavista” asioista!

Ei sitä oikein voinut ymmärtää ja siksi olikin parempi keksiä itse mukavia tarinoita, lukea hyviä kirjoja tai katsoa ohjelmia, joista tulee hyviä ajatuksia.

Milla piti erityisesti luonto-ohjelmista. Niissä oli mitä mielikuvituksellisimpia otuksia, kauniita ja ihmeellisiä, ja ne olivat sen lisäksi jopa ihan oikeasti olemassa, ainakin vielä. Eikö olekin aika ällistyttävää, että on olemassa sellaisiakin hassuja otuksia kuten drillit? Milla ajatteli. Tämän apinalajin uroksilla on sateenkaaren värinen takapuoli!

A stylized illustration of a fox, likely Milla, with orange fur and large, expressive black eyes. The fox is looking down and to the left. The background is a deep blue with white speckles, suggesting a night sky. The fox is lying on a light-colored, textured surface.

Milla saa päiviinsä enemmän jännitystä kuin olisi osannut edes toivoa, kun hän eräänä päivänä löytää pikkuruisen paperilapun. Se on kutsu tontulta pihapuun juurelle. Tonttu Tonttunen kertoo ihastuttavia tarinoita eläimistä ja eräästä erityisen hassusta, hyväsydämisestä piikittömästä pikku siilistä. Lopulta Milla saa kysyä Tontulta tontuista ja vähän muistakin asioista. Milla saa elämäänsä viimein myös hyvän ystävän, lismun